

Jeg veed meget godt, at Storfen gjør nogen Skade. Den tager for det Første nogle Fugles Yngel, undertiden endog saa smaa Harekillinger; at den ogsaa ødelægger Snoge, Frøer etc., som Nogle ansee for i visse Henseender nyttige, det skal jeg ikke videre indlade mig paa; men vist er det, at den er meget nyttig der, hvor man lider af Oldenborrelarver. I den Egn, hvor jeg boer, har jeg en saa bestemt Erfaring derom, at jeg ikke har Tvivl om, at det at tage Storfen bort, er at bidrage til at udsætte os for den Ødelæggelse, som Oldenborrene og deres Larver forarsage; at have en Stork paa sit Tag, er Noget, der betaler sig selv om man skal have nogen Uleilighed med at ubedre Taget. Det forekommer mig derfor, at det er med stor Ret, at denne Fugl, ligesom Tilfældet er med Svalen, ved at vise Mennekket Tillid, er bleven anseet for næsten fredhellig. Nu siger man: ja derfor kan man just slippe den; men dette Ratsonnement kan jeg ikke gaae ind paa. De Herrer ville vistnok indrømme mig, at i Nutiden er der en stor Mængde nedarvede Jøkkeler, som ere ved at doe ud, ligesom saa meget Andet af den Slags. Jeg kjender mange saakaldte Søndagsjægere, som have skudt og ødelagt ikke saa faa Storke. Derfor maa man paa ingen Maade troe, at Storlene ere sikrede ved den Pietet, som endnu er tilstede. Jeg skal derfor anbefale at optage Storfen i Fredningslisten.

Thygeson: Den sidste ærede Taler har allerede motiveret de Underændringsforslag, som han og jeg i Forening have stillet, saa fuldstændigt, at det vilde være overflødigt af mig at gaae nærmere ind paa dem, da jeg ikke er istand til at føie noget Bæsentligt til, hvad han har anført. Det er saaledes kun nogle smaa Bagateller, som jeg ikke skal indlade endnu at fremhæve. — Jeg skal saaledes f. Ex. med Hensyn til, at vi have foreslaaet Mulleten forhøiet for Harers, Ræves, Odderes og Grævlinges Vedkommende bemærke, at det paa Syllands Vestkyst ikke er usædvanligt, at man fanger Harer i Snarer, og at det næsten ikke er muligt at opdage disse Snarer. Or-

ber man derfor ikke den paagjældende Person, ligesom han tager Haren ud af Snaren, saa kan man ligesaagodt lade være at efterspore denne Art Fangst. Naar man skal gaae efter Snarer, der, som sagt, sædvanlig ere meget vanskelige at finde, saa bliver der igunden kun Tale om et Kapløb imellem den, som søger at tage Snarerne, og de Personer, som fange og sælge Harerne. Videre kan man ikke komme. Men da der virkelig viser sig en Tendents til paa denne Maade at fange Harer en masse, hvilke deels gaae hertil og deels ad Hamborg til, saa forekommer det mig ogsaa, at det vil være rigtigt at forhøie Mulleten for denne Fangst fra 3 til 5 Rd., saa at den, der ulovligen indlader sig derpaa, kommer til at bøde lidt mere end den Mulet, som det ærede Udvalg har anseet for passende. — Naar vi dernæst ligeledes have foreslaaet Mulleten for at sælde Oddere forhøiet fra 3 til 5 Rd., da er det, fordi en Mulet af 3 Rd. for en Odder forekommer os at være saagodtsom Ingenting, eftersom det jo er bekendt, at et jevnt godt Odderskind koster en 5 a 6 Rd., ja at man endog har dem til 8, 10 a 11 Rd. Det vilde dog være urimeligt, om den, der sældede en Odder ved ulovlig Jagt, skulde, efterat have betalt Mulleten, endda kunne putte en Fordeel i sin Lomme. Den af mig i Forening med det ærede 12te kongevalgte Medlem foreslaaede Forhøielse af Mulleten fra 3 til 5 Rd. maa saaledes vistnok ansees for meget moderat. Det Samme gjælder, synes det mig, med Forhøielsen af Mulleten fra 3 til 5 Rd. for Urhøns; ogsaa den er meget moderat. Vi ere jo Alle enige om, at, hvor man kan skaane disse Fugle, der bør man saavidt muligt gjøre det, og en Mulletforhøielse af fra 2 til 5 Rd. maa jeg ansee for meget ubetydelig, naar den kan bringe et Betryggelsesmiddel mere for Urhønsene tilstede. — Jeg skal dernæst tillade mig at bemærke, at vi, hvad jeg troer, at det ærede 12te kongevalgte Medlem glemte at omtale, endvidere i Forening have foreslaaet at optage foruden Krikender og Bagtler tillige Brumshøns. Dette er skeet i et dobbelt Stemed. Deels er det nemlig en Fugl, som man